

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Kobylky a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, zastoupeného Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovaný **je p o v i n e n** rozhodnout o žádosti žalobce, kterou požaduje zaplacení úroků z přeplatku na pokutě v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. S 1/03, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 760,- Kč krukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 14. 4. 2010 domáhal u Krajského soudu v Brně ochrany před nečinností Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ve správním řízení sp. zn. S 1/03.

I. Podstatné skutečnosti

Správní řízení sp. zn. S 1/03 bylo původně ukončeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 19. 1. 2004, č. j. R 20/2003, kterým bylo změněno rozhodnutí žalovaného vydané dne 30. 6. 2003, č. j. S 1/03-3250/03-ORP. Předseda žalovaného sice provstupňové rozhodnutí částečně změnil, nicméně setrval na závěru, že žalobce zneužil své dominantní postavení na trhu veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí a porušil tak § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále též „ZOHS“). Za toto jednání mu byla podle § 22 odst. 2 ZOHS uložena pokuta ve výši 81 700 000,- Kč.

Rozhodnutí žalovaného i jeho předsedy však byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2009, č. j. 62 Ca 61/2008-299, zrušena pro nedostatek důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadených rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

Žalobce dne 4. 1. 2010, tedy po právní moci zrušovacího rozsudku, požádal Celní úřad Brno o vrácení pokuty včetně úroku podle § 64 odst. 4 a 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „ZSDP“). Celní úřad Brno sdělil žalobci přípisem ze dne 3. 2. 2010, že jeho žádost byla postoupena dne 27. 1. 2010 žalovanému, jako věcně příslušnému orgánu.

Žalobce přípisem ze dne 24. 2. 2010 požádal žalovaného o sdělení stavu řízení. Následně (přípisem ze dne 2. 3. 2010) upozornil předsedu žalovaného na nečinnost žalovaného ve smyslu § 34c ZSDP. Poukázal na to, že pokuta mu byla dne 4. 2. 2010 vrácena, avšak o žádosti o zaplacení úroku rozhodnuto nebylo. Předseda žalovaného žalobci (přípisem ze dne 2. 4. 2010) sdělil, že jeho podnět na ochranu před nečinností neposoudil jako oprávněný a podle § 34c odst. 4 ZSDP jej odložil. „Problematika žádosti o vrácení úroku z přeplatku je všetření a po vyhodnocení všech právních a skutkových okolností“ vydá žalovaný bezodkladně rozhodnutí. Podle předsedy žalovaného dosud nedošlo k soustředění podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí (zejména chybí stanovisko Ministerstva financí, které bylo vyžádáno, a odborné posudky externích spolupracovníků žalovaného z Právnické fakulty MU). Jakmile budou tyto podklady opatřeny, bude s nimi žalobce seznámen.

II. Procesní stanoviska účastníků

Žalobce v podané žalobě nejprve rekapituluje stav řízení a uvádí, že prodlení žalovaného ve věci uhrazení zákonného úroku z pokuty podle § 64 odst. 6 ZSDP je neopodstatněné. Nesouhlasí s tím, že žalovaný dosud nesoustředil podklady potřebné pro vydání rozhodnutí. Těmito podklady totiž mohou být pouze skutečnosti týkající se dosavadního průběhu správního řízení a následně řízení vedeného před správními soudy (zejména zrušovací rozsudek krajského soudu, který má žalovaný k dispozici). Podle žalobce není třeba, aby si žalovaný opatřoval stanoviska ministerstva či odborné

veřejnosti, neboť k otázce, za jaký časový interval je třeba úroky podle § 64 odst. 6 ZSDP platit, se jednoznačně vyslovil Krajský soud v Brně např. v rozsudku sp. zn. 62 Ca 45/2008. Žalobce poukazuje též na to, že předsedu žalovaného na nečinnost žalovaného upozornil, avšak náprava sjednána nebyla. Navrhuje proto, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat konečné rozhodnutí o úhradě úroků z přeplatku podle § 64 odst. 6 ZSDP v řízení vedeném pod sp. zn. S 1/03 ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto rozsudku a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na § 25a ZOHS a na to, že při vydávání rozhodnutí není vázán lhůtami stanovenými v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ale že je povinen rozhodovat ve lhůtách přiměřených. S ohledem na povahu dané věci a provádění právních analýz je přesvědčen, že přiměřená lhůta k vydání rozhodnutí ještě neuplynula. Odmítl, že by byl nečinný, neboť činí veškeré kroky k bezodkladnému vydání rozhodnutí. Zabývá se možnými dopady novelizace ZOHS zákonem č. 155/2009 Sb., který s účinností ode dne 1. 9. 2009 převedl pravomoc vymáhat a vybírat pokuty na Celní úřad Brno. Přejícné ustanovení však na pozici žalovaného jako správce daně nedopadá a žalovaný si tak není jist, zda neztratil pravomoc činit úkony správce daně. Po obdržení zrušovacího rozsudku zdejšího soudu proto žalovaný předal veškeré podklady Celnímu úřadu Brno a vyzval jej k vrácení pokuty. Celní úřad však nesouhlasil a na základě přípisu náměstka ministra financí, který uvedl, že k vrácení přeplatku je kompetentní ten správce daně, u něhož přeplatek vznikl, žalovaný pokutu vrátil. O úroku hodlá žalovaný rozhodnout až na základě odborného stanoviska, které se vyjádří k jeho postavení správce daně. Žalovaný cituje ze stanoviska Ministerstva financí, podle něhož nebyl při ukládání pokuty v postavení správce daně a § 64 odst. 6 ZSDP tak nelze v dané věci aplikovat. Proto požádal ministerstvo o komplexní stanovisko a nechal si zpracovat odborný posudek. Navrhuje tedy žalobu zamítnout. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalobce i v replice setrval na svých procesních postojích. Nadále má za to, že žalovaný již má veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí a je tak nečinný.

III. Posouzení věci

Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek obsažených v § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V daném případě žalobce před podáním žaloby využil institutu zakotveného v § 34c ZSDP a podnětem upozornil na nečinnost žalovaného jeho předsedu. Ten jeho

podnět odložil jako nedůvodný. Zdejší soud považuje takový postup žalobce za zcela dostatečné vyčerpání prostředků k ochraně před nečinností žalovaného, jak požaduje § 79 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný i jeho předseda totiž byli upozorněni na to, že žalobce shledává v postupu žalovaného nezákonnou nečinnost, a to způsobem zákonem (ZSDP) předvídaným. Podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti tak byly u žalobce splněny.

V této souvislosti považuje zdejší soud za vhodné poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009-79, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] případě Úřadu na ochranu hospodářské soutěže (či jiného ústředního orgánu státní správy) není (...) na místě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti k předsedovi Úřadu a až na tento postup vázat soudní ochranu. Striktní trvání na takovémto postupu by bylo přílišným formalismem; (...). Je-li ústřední orgán státní správy liknavý, účastník má bezesporu právo kontaktovat oprávněnou úřední osobu a dotázat se na stav vyřizované věci, případně upozornit na nečinnost daného orgánu a pokusit se situaci vyřešit smírně před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti ke správnímu soudu“. V daném případě se tedy žalobce na předsedu žalovaného vůbec obracet nemusel.

Soud se dále zabýval důvodností žaloby.

Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídít vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zdejší soud se do dne vydání rozsudku nedozvěděl o tom, že by žalovaný vydal požadované rozhodnutí či učinil v řízení jakýkoli jiný úkon.

Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 Ans 3/2010, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního státu ostatně obsahuje nejenom současně platný správní řád (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), ale též správní řád předchozí (srov. např. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu. Ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu (které je vsouladu s § 177 odst. 1

správního řádu plně aplikovatelné i na řízení podle ZSDP) stanoví, že správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů.

Pokud se žalovaný dovolává § 25a ZOHS (podle něhož se v řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže postupuje podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí), je třeba poukázat na to, že smyslem citovaného ustanovení (§ 25a ZOHS) je neaplikovat v řízení před žalovaným lhůty, které se aplikují obecně na správní řízení (§ 71 správního řádu), z důvodu složitějšího věcného posuzování, rozsahu prováděných důkazů nebo náročnějších ekonomických a právních rozborů. Uvedené ustanovení má přitom dopadat na rozhodování žalovaného ve věci samé (tedy v oblasti ochrany hospodářské soutěže), neboť právě tato oblast zahrnuje mnohdy obsáhlé dokazování a složité posuzování právních a ekonomických otázek. Nicméně ani to neznámá, že by se žalovaný nemohl dostat do prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, neboť i v tomto řízení se uplatní zásada rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvená v § 6 odst. 1 správního řádu.

Ať už tedy bude žalovaný o žalobcově žádosti rozhodovat podle ZSDP nebo podle správního řádu, bude povinen o žádosti rozhodnout bez zbytečných průtahů. Nelze totiž opomenout fakt, že výkon veřejné správy musí být v souladu s principy dobré správy, kam mj. patří i rychlé a efektivní rozhodování správních orgánů. Pouze takový výkon veřejné správy je možné považovat za službu veřejnosti ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, který stanoví, že státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Je totiž třeba, aby správní orgány rozhodovaly nejenom v souladu s právními předpisy, ale též v čase co nekratším, neboť pouze takové rozhodování o právech a povinnostech je řádným výkonem veřejné správy. Jedině tak mohou správní orgány efektivně vykonávat svoji pravomoc a získat také důvěru svých adresátů (tj. fyzických a právnických osob). Není-li tak žalovanému zákonem stanovena maximální lhůta pro rozhodování, musí - v souladu s uvedenými principy - rozhodovat ve lhůtě přiměřené a bez zbytečných průtahů.

Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku, „posuzování délky řízení a její nepřiměřenosti je otázkou relativní, při níž je třeba zkoumat vztah délky řízení k dalším atributům řízení, jako jsou složitost jeho předmětu, požadavky na provádění dokazování v průběhu řízení, jednání a procesní aktivity účastníků řízení aj. Závěr o tom, zda doba, po níž trvalo konkrétní řízení, je ještě přiměřená či nikoliv, lze formulovat vždy s ohledem na zohlednění těchto faktorů, jimiž bylo řízení bezprostředně ovlivněno. Přiměřenost lhůty musí být v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže posuzována individuálně případ od případu tak, aby byla zohledněna náročnost a složitost každého případu, zejména jeho věcná stránka a rozsah úvah, které musí tento Úřad učinit před vydáním rozhodnutí. Naopak nelze přihlížet k materiální stránce a podmínkám fungování posuzujícího orgánu, jako jsou např. lidské zdroje, vnitřní organizace či pracovní vytíženost (srov. i nálezn Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04)“.

Aplikuje-li zdejší soud shora uvedené závěry na danou situaci, nemůže dospět k jinému závěru, než že žalobcova žaloba je důvodná. Pravomocným rozsudkem krajského soudu ze dne 15. 12. 2009 byla rozhodnutí žalovaného v obou stupních zrušena. Hned začátkem ledna 2010 požádal žalobce o vrácení zaplacené pokuty, jakož i úroků z této pokuty podle ZSDP. Žalovanému byla žalobcova žádost postoupena na konci ledna 2010 a začátkem února žalovaný vrátil žalobci zaplacenou pokutu. O žádosti o zaplacení úroků však do dnešního dne nerozhodl.

Krajský soud setrvává na svém závěru, vyjádřeném již např. v rozsudku ze dne 2. 3. 2010, sp. zn. 62 Ca 59/2008, že žádné ustanovení ZSDP žalovanému neukládá, aby o žádosti, v níž se žalobce domáhá vrácení přeplatku z pokuty i úroku z tohoto přeplatku, rozhodoval jedním rozhodnutím. Podle názoru soudu nic nebrání tomu, aby žalovaný o obou žalobcových požadavcích, byť zakotvených v jedné žádosti, rozhodl dvěma samostatnými rozhodnutími. Je samozřejmě žádoucí, aby tak učinil v časově blízkém období, případně, aby v rozhodnutí, které je vydáno jako první, uvedl, že o zbytku žalobcovy žádosti (tj. v tomto případě o úroku z přeplatku) bude rozhodovat samostatným rozhodnutím. Soud má přitom za to, že ke shodnému závěru lze dospět i v řízení, které by bylo vedeno podle správního řádu, neboť ani ten v zásadě nepožaduje, aby o více požadavcích, zakotvených v jedné žádosti, rozhodoval správní orgán jedním rozhodnutím.

Žalovaný tedy byl v daném případě oprávněn nejprve rozhodnout o vrácení pokuty a poté o zaplacení požadovaných úroků. Jak ostatně plyne z jeho vyjádření, žalovaný tak také hodlá v dané věci postupovat. V současné době však vyčkává, než mu bude Ministerstvem financí poskytnuto „komplexní stanovisko“ a externí spolupracovníci mu předají odborné vyjádření, a to s ohledem na novelu ZOHS provedenou zákonem č. 155/2009 Sb.

Zdejší soud však takový „vyčkávací postup“ nepovažuje za řádný a efektivní výkon veřejné správy, ale naopak za nedůvodné protahování řízení.

V daném případě je předně třeba vyjít z toho, že posuzované řízení o žalobcově žádosti není řízením ve věci ochrany hospodářské soutěže, v němž by s ohledem na složitost předmětu existovaly požadavky na provádění rozsáhlého dokazování či uskutečňování jiných procesních úkonů. Nejedná se ani o řízení, které by bylo zatíženo zvýšenou procesní aktivitou účastníků či potřebou konat ústní jednání.

Rovněž je třeba zdůraznit, že zmíněná novela ZOHS nabyla účinnosti již dne 1. 9. 2009 a žalovaný, pokud měl jakékoli nejasnosti či pochybnosti ve vztahu k jednotlivým ustanovením této novely, si mohl již od tohoto data opatřovat potřebná stanoviska a odborná vyjádření. I kdyby však soud připustil, že žalovaný předmětnou otázku (zda je v postavení správce daně a má postupovat podle § 64 odst. 6 ZSDP či nikoli) začal řešit až poté, co mu byla postoupena žalobcova žádost (tedy na konci ledna 2010), je doba téměř pěti měsíců, která uplynula do vydání tohoto rozsudku, dobou dostatečnou pro její vyřešení.

Podstatnou se soudu jeví též skutečnost, že se jedná o posouzení otázky právní a nikoli skutkové, která by potřebu časově náročného dokazování mohla vyvolat. Žalovaný tak neprovádí žádné rozsáhlé šetření, nýbrž má toliko posoudit, zda je povinen žalobci zaplatit jím požadované úroky z přeplatku či nikoli. Podle názoru zdejšího soudu se přitom nejedná o otázku pro žalovaného (jako ústřední orgán státní správy, který správními rozhodnutími ukládá pokuty s vědomím, že jeho rozhodnutí podléhají soudnímu přezkumu podle § 65 s. ř. s. a mohou být tak soudem zrušena) nijak neobvyklou nebo neočekávanou a žalovaný tedy má kapacity na její řádné posouzení. Soud tím nijak nezpochybňuje oprávnění žalovaného nechat si svoje závěry verifikovat odborným stanoviskem, ať už Ministerstva financí či jiné kapacity. Takový postup však nemůže být na úkor efektivního výkonu veřejné správy a tedy účastníků správního řízení. Zdejší soud má přitom v dané věci za to, že v důsledku postupu žalovaného k neúměrnému protahování řízení došlo a že přiměřená lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula. Žalovaný totiž ve vztahu k rozhodnutí o žádosti toliko požádal o stanovisko Ministerstvo financí a o odborný posudek, navíc až po zhruba dvou měsících od obdržení žalobcovy žádosti (připisem ze dne 29. 3. 2010), přičemž ani ve svém vyjádření k žalobě neuvedl, kdy předpokládá, že mu budou požadované dokumenty předloženy a kdy tedy hodlá o žádosti rozhodnout. Takový postup rozhodně nelze považovat za rychlý a efektivní výkon veřejné správy. Soud přitom nesouhlasí se žalovaným v tom, že tyto dokumenty nezbytně potřebuje k vydání rozhodnutí, neboť budou podkladem pro toto rozhodnutí. Soud se naopak ztotožňuje se žalobcem, že podkladem pro rozhodnutí jsou zásadně dokumenty, které se vztahují k otázkám skutkovým a nikoli právním. Odborná vyjádření v daném případě řeší otázku právní a podkladem pro rozhodnutí tak nebudou; nejvýše si jimi může žalovaný verifikovat svůj právní názor na věc. Žalovaný navíc není povinen tato stanoviska ve svém rozhodnutí respektovat; k názoru, v nich obsaženém, se buď přikloní nebo zaujme názor odlišný. Je to totiž žalovaný, kdo má o žádosti rozhodovat a kdo je tak za rozhodnutí (a právní závěry v něm zaujaté) odpovědný.

Od doručení žádosti tak uplynulo více než pět měsíců a vyjma vyžádání odborných stanovisek (ke kterému navíc došlo až po dvou měsících) žalovaný v daném řízení žádné úkony neučinil a jak vyplynulo z jeho vyjádření, ani učinit nehodlá. Podle názoru soudu ostatně s ohledem na charakter tohoto řízení ani žádné další úkony nepřipadají v úvahu.

IV. Závěr

Zdejší soud tedy uzavírá, že doba více než pěti měsíců, která uplynula od podání žalobcovy žádosti, byla zcela dostatečnou pro to, aby žalovaný o žádosti o zaplacení úroků z přeplatku rozhodl. Jestliže tedy žalovaný do dnešního dne nevydal rozhodnutí a svoje vyčkávání ospravedlňuje vyžádáním stanovisek výlučně k právní otázce, kterou by navíc měl být schopen posoudit i sám, jedná se o příklad nečinnosti správního orgánu. Vzhledem k tomu soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcově žádosti ve věci úhrady úroků z přeplatku v řízení vedeném pod sp. zn. S 1/03 a k tomu mu stanovil lhůtu třiceti dnů. Soud považuje tuto

lhůtu za přiměřenou, zejména s ohledem na dobu, která již od podání žádosti uplynula a na to, že je třeba posoudit pouze jedinou právní otázku.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 1 000,- Kč, dále odměna zástupce za dva úkony právní služby po 2 100,- Kč společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, s navýšením o částku odpovídající DPH, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s.ř. s.; celkem tedy 6 760,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř. s.).

V Brně dne 1.7.2010

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová